

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/217/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8812208387
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8812208387.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Anny Ilčinovej v právnej veci žalobcu K. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. N. XXX, právne zastúpený AK NOVIKMEC s.r.o., Rázusova 125, Vranov nad Topľou, proti žalovanému Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., Dostojevského rad 4, Bratislava, IČO: 00 151 700, o zaplatenie 90 399,52 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 4C 68/2013 - 172 zo dňa 15.05.2014 jednohlasne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu zamietol a vyslovil, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Rozhodol tak o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal vo vzťahu k žalovanému zaplatenia sumy 90 399,52 Eur a náhrady trov konania na tom skutkovom základe, že bol poistený zo zmlúv, ktoré uzatvoril so žalovaným, resp. ktoré v jeho prospech uzatvoril zamestnávateľ - spoločnosť TOPNAM s.r.o.. Predmetom týchto zmlúv bolo úrazové poistenie žalobcu, pričom doba poistenia zo všetkých poistných zmlúv plynula aj počas dňa 26.05.2000, kedy bol žalobca účastníkom dopravnej nehody, pri ktorej utrpel ťažké zranenie. Žalobca poistnú udalosť žalovanému ohlásil a uplatnil si svoje nároky, avšak žalovaný mu vyplatil iba časť poistného plnenia a listom zo dňa 11.12.2003 mu oznámil, že konečné rozhodnutie vo veci likvidácie poistnej udalosti stanoví až po skončení trestného konania, v ktorom bol žalobca stíhaný za zavinenie predmetnej dopravnej nehody. Trestné konanie bolo skončené rozsudkom Okresného súdu Humenné zo dňa 18.01.2011 sp. zn. 4T/4/2002, ktorým bol žalobca oslobodený spod obžaloby a ktorý bol potvrdený uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 22.06.2011 sp. zn. 1To/36/2011. Od uvedeného dňa začala plynúť žalobcovi lehota na uplatnenie jeho práva na poistné plnenie súdnou cestou. Žalobca ďalej uviedol, že žalovaný mu doposiaľ vyplatil poistné plnenie v sume 11 963,09 Eur, pričom z časti poistných zmlúv mu nevyplatil poistné plnenie vôbec a z časti zmlúv žalovaný neoprávnene krátil poistné plnenie o 20 % pre údajné zavinenie dopravnej nehody žalobcom pod vplyvom alkoholu. Na základe hodnotenia posudkového lekára žalovaného v zmysle oceňovacích tabuliek bola výška poistného plnenia z úrazového poistenia stanovená na 75 % poistnej sumy. V zmysle vyššie uvedeného žalobcovi z poistnej zmluvy o združenom poistení pracujúcich č. 10709444 zo dňa 19.06.1974 vznikol nárok na poistné plnenie vo výške 2 016,53 Eur, pričom žalovaný mu vyplatil iba sumu 1 792,47 Eur, teda nevyplatená časť predstavuje sumu 224,06 Eur. Z poistnej zmluvy o združenom poistení pracujúcich č. 30545895 zo dňa 20.02.1991 mu vznikol nárok na poistné plnenie vo výške 1 979,19 Eur, pričom žalovaný mu vyplatil iba 1 792,47 Eur, teda nevyplatená časť predstavuje 186,72 Eur. Z poistnej zmluvy o poistení pre prípad smrti a dožitia č. 40212955/11 zo dňa 12.07.1996 mu vznikol nárok na poistné plnenie vo výške 5 974,91 Eur, pričom žalovaný mu vyplatil iba 3 983,27 Eur, teda nevyplatená časť

predstavuje 1 991,64 Eur. Z poistnej zmluvy o poistení pre prípad smrti a dožitia č. 40584235 zo dňa 13.07.1996 mu vznikol nárok na poistné plnenie vo výške 5 974,91 Eur, pričom žalovaný mu nevyplatil ani časť tejto sumy, teda nevyplatená časť predstavuje 5 974,91 Eur. Z poistnej zmluvy č. 93131041/12 ako bonus k leasingovej zmluve spoločnosťou Drukos Leasing mu vznikol nárok na poistné plnenie vo výške 49 790,88 Eur, pričom žalovaný mu nevyplatil ani časť tejto sumy, teda nevyplatená časť predstavuje 49 790,88 Eur. Z poistnej zmluvy o úrazovom poistení osôb č. 042490003 zo dňa 30.11.1999 mu vznikol nárok na poistné plnenie vo výške 28 007,37 Eur, pričom žalovaný mu vyplatil iba 4 315,21 Eur, teda nevyplatená časť predstavuje 23 692,16 Eur. Z poistnej zmluvy o úrazovom poistení č. 49013 zo dňa 30.11.1999 mu vznikol nárok na poistné plnenie vo výške 8 339,98 Eur, pričom žalovaný mu nevyplatil ani časť tejto sumy, teda nevyplatená časť predstavuje 8 339,98 Eur. Z poistnej zmluvy o úrazovom poistení osôb č. 30,067456 6ZPM/ mu vznikol nárok na poistné plnenie vo výške 995,82 Eur, pričom žalovaný mu vyplatil iba 796,65 Eur, teda nevyplatená časť predstavuje 199,17 Eur. Žalobca sa dožadoval dolikvidácie predmetnej poistnej udalosti opakovane písomnou formou, ako aj osobne priamo v príslušnej pobočke, avšak žalovaný jeho nároky žiadnym spôsobom neprešetril. Od žalovaného mu nebolo doručené ani žiadne vyjadrenie k jeho žiadostiam a žalovaný mu neposkytol ani kópie poistných zmlúv, resp. akékoľvek s tým súvisiace písomnosti. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a vzniesol námietku premlčania.

Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným, resp. jeho právnym predchodcom, bolo uzatvorených niekoľko poistných zmlúv (vyššie špecifikovaných), predmetom ktorých bolo úrazové poistenie, na základe ktorých žalobcovi vznikol nárok na vyplatenie poistných plnení z titulu trvalých následkov spôsobených úrazom a za čas nevyhnutného liečenia telesných poškodení spôsobených úrazom v prípade, ak nastane poistná udalosť. K poistnej udalosti, t.j. dopravnej nehode, došlo dňa 26.05.2000 a žalobca oznámením o trvalých následkoch zo dňa 28.03.2003 si u žalobcu uplatnil nárok na poistné plnenie. Teda nárok si u žalovaného uplatnil včas. Na základe uvedeného žalovaný celkovo vyplatil žalovanému poistné plnenie v hodnote 11 963,09 Eur. Predmetom súdneho konania je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 90 399,52 Eur predstavujúci sumu časti krátených vyplatených poistných plnení a poistných plnení zo zmlúv, ktoré zo strany žalovaného neboli vôbec vyplatené. Žalovaný vo veci podaného žalobného návrhu vzniesol námietku premlčania, preto sa súd prvého stupňa zaoberal, či nárok žalobcu je alebo nie je premlčaný. Uviedol, že ust. § 101 Občianskeho zákonníka upravuje všeobecnú dĺžku premlčacej doby, ktorá platí všade tam, kde zákon nepočíta so zvláštnou premlčacou dobou, pričom premlčacia doba plynie odo dňa, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz. V prípade práv na plnenie z poistenia Občiansky zákonník v ustanovení § 104 však začiatok plynutia premlčacej doby stanovuje špecificky, a to rok po poistnej udalosti. Okamih vzniku poistnej udalosti je teda rozhodujúcou skutočnosťou pre určenie začiatku plynutia všeobecnej premlčacej doby, ktorá je trojročná. Začiatok plynutia premlčacej doby v prípade práv z poistenia je teda určený objektívne a jej celková dĺžka je stanovená na štyri roky (1 + 3) po poistnej udalosti, a to bez ohľadu na to, kedy bola poistná udalosť poisťovni oznámená a kedy sa poistné plnenie stalo splatným, t.j. kedy došlo k vzniku nároku. V danom prípade bolo vykonaným dokazovaním jednoznačne preukázané, že k poistnej udalosti došlo dňa 26.05.2000, ktorá skutočnosť nebola medzi účastníkmi konania sporná. Premlčacia doba teda začala plynúť dňa 27.05.2001 a uplynula dňa 27.05.2004. Žalobca nárok voči žalovanému uplatnil podaním žaloby na súde až dňa 15.08.2012, teda po uplynutí premlčacej doby. Vzhľadom na dôvodne vznesenú námietku premlčania, súd žalobu žalobcu zamietol. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že nemohol uplatniť svoj nárok voči žalovanému predtým ako bolo právoplatne rozhodnuté v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 4T/34/2002, súd poukázal na to, že v prípade premlčania práv z poistenia plynie premlčacia doba objektívne. Vzhľadom na ustanovenie § 100, § 104 Občianskeho zákonníka, k uplatneniu nároku musí dôjsť v rámci objektívne plynúcej premlčacej doby. Žalobca, pokiaľ žalovaný odmietol poskytnúť poistné plnenie v požadovanom rozsahu, mohol uplynutiu premlčacej doby zabrániť uplatnením si nároku voči žalovanému súdnou cestou. Z predloženej korešpondencie vyplýva, že žalovaný odmietol vyplatiť časť poistných plnení žalobcovi, resp. časť poskytnutých poistných plnení krátiť. Žalobca niekoľkokrát, a to písomne aj ústne, žalovaného urgoval a vyzýval na doplatenie nároku. Z uvedeného je zrejmé, že si bol vedomý toho, že ním uplatnený nárok nebude zo strany žalobcu plne akceptovaný a nič mu nebránilo v tom, aby sa svojho nároku v zákonnej premlčacej dobe domáhal podaním žalobného návrhu na príslušnom súde. Pokiaľ ide o namietanú skutočnosť, že žalobca bol prípisom žalovaného zo dňa 11.12.2003 informovaný o tom, že konečné rozhodnutie vo veci likvidácie poistnej udalosti bude stanovené až po skončení súdneho sporu, a že tým bol žalobca ako priemerný spotrebiteľ uvedený do omylu, súd uviedol, že sa jednalo iba o oznámenie žalovaného o čase vysporiadania celého uplatneného nároku. Nejednalo sa o právne záväzný úkon z jeho strany. Sú

nespochybnil a nespochybnil to ani sám žalovaný, že medzi ním a žalobcom sa jednalo o spotrebiteľský vzťah, avšak zo strany žalovaného nedošlo ku konaniu v rozpore s dobrými mravmi, ktoré by vybočovalo z pravidiel morálky a ktorým by bol žalovaný uvedený do omylu. Sám žalobca, ktorý aj napriek vyššie uvedenému pripísa žalovaného a napriek neukončenému trestnému konaniu sa opätovne domáhal u žalovaného doplatenia svojho nároku, si bol vedomý postoja žalovaného ohľadom zvyšku jeho nároku, mal možnosť sa voči takémuto konaniu žalovaného brániť včasným podaním žalobného návrhu, čo však urobil až dňa 15.08.2012, teda po uplynutí objektívnej premlčacej doby.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 151 ods. 3 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že súdom uvedené informácie sú nesprávne a nevyplývajú z predložených dôkazov. Žalobca sa po liste žalovaného zo dňa 11.12.2003 nedomáhal poistných plnení, tieto si uplatnil až po právoplatnom skončení trestného konania vedeného proti nemu v súvislosti s dopravnou nehodou zo dňa 26.05.2000. Žalobca komunikoval so žalovaným sám a vzhľadom na svoj zlý zdravotný stav po dopravnej nehode dňa 26.05.2000 a dopravnej nehode dňa 13.12.2002 sa správal podľa listu žalovaného a čakal na vysporiadanie trestného konania. Počas trestného konania si svoje nároky voči žalobcovi uplatňoval iba žalovaný, a to nárok na náhradu vyplatených plnení poškodeným pri dopravnej nehode zo dňa 26.05.2000, na čo reagoval obhajca žalobcu JUDr. Novikmec. Po skončení trestného konania požiadal žalobca svojho obhajcu o pomoc aj pri uplatnení nárokov z poškodenia jeho zdravia a poistných zmlúv. Žalobca ďalej uviedol, že námietku premlčania považuje za neodôvodnenú. Trval na skutočnosti, že premlčacia doba mu začala plynúť až právoplatnosťou rozhodnutia, ktorým bol oslobodený spod obžaloby. Spôsobenie dopravnej nehody sa dávalo za vinu žalobcovi, avšak Okresný súd Humenné rozsudkom zo dňa 18.01.2011 sp. zn. 4T/34/2002 oslobodil obžalovaného spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 22.06.2011 sp. zn. 1To/36/2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 22.06.2011, zamietol odvolanie okresného prokurátora. Oznámenie o ukončení trestného konania a jeho výsledku bolo spolu s kópiou súdnych rozhodnutí doručené žalovanému ešte v októbri 2011. Žalobca bol spoločne so svojím právnym zástupcom dokonca v prevádzke žalovaného ohľadne vysporiadania vyplatenia poistných plnení a náhrady škody. Následne v januári 2012 bol žalovaný písomne vyzvaný na poskytnutie poistných plnení. Doposiaľ žalovaný sa k uvedenému nevyjadril, dokonca ani k svojmu vlastnému oznámeniu zo dňa 11.12.2003, že sa poistná udalosť dolikviduje po skončení trestného konania, čo hrubo zasahuje do práv žalobcu. Takéto konanie považuje za konanie v rozpore s dobrými mravmi podľa § 6 ods. 3 písm. b) zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa účinného k 11.12.2003. Žalovaný konal jednoznačne nedobromyseľne, keď uviedol žalobcu do omylu a predmetné poistné udalosti pod zámienkou premlčania dolikvidovať odmietol. Podľa názoru žalobcu, súd vzhľadom na aktuálnu judikatúru slovenských aj českých súdov nemal na námietku premlčania prihliadať z dôvodu rozporu s dobrými mravmi. Žalobca v tom čase sužovaný zdravotnými problémami ako aj trestným stíhaním sa spoľahol na pravdivosť tvrdenia žalovaného, že predmetné poistné udalosti dolikviduje po skončení trestného konania. Žalovaný poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 309/1995. Uviedol, že v zmysle judikatúry Ústavného súdu Českej republiky, námietka premlčania v zásade dobrým mravom neodporuje, to však nevyklučuje výskyt situácií, v ktorých je uplatnenie tejto námietky výrazom zneužitia práva na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči ktorému by za takejto situácie zánik nároku v dôsledku uplynutia premlčacej doby bol neprímerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnil. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že žalobca si nárok na poistné plnenie neuplatnil v rámci premlčacej doby a neučinil ani žiaden úkon k tomu, aby márnemu uplynutiu premlčacej doby zamedzil. Pokiaľ sa žalobca odvoláva na korešpondenciu zo dňa 11.12.2003 vedenú medzi účastníkmi konania, táto nie je spôsobilá zamedziť uplynutiu premlčacej doby, navyše sa týka len nárokov uplatňovaných z poistnej zmluvy č. 10709444 (bod I. žaloby), z poistnej zmluvy č. 30545895 (bod II. žaloby) a poistnej zmluvy č. 40212955 (bod III. žaloby). Okrem toho nárok z poistnej zmluvy č. 93131041 nebol žalobcom v danom období vôbec uplatnený. Vo vzťahu k judikatúre Českej republiky uviedol, že táto nie je pre slovenské súdy záväzná. Pokiaľ žalobca sa dostatočne nestaral o svoje právo a zmeškal premlčaciu dobu na uplatnenie nároku,

nemožno legálny postup žalovaného (dôvodné vznesenie námietky premlčania) považovať za konanie contra bonos mores. Žalovaný tiež poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 148/2004, podľa ktorého „dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka) nemožno považovať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.“.

Krajský súd v Prešove ako súd odvolací vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 204 ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p. s nariadením termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia, ktorý bol oznámený na úradnej tabuli súdu postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p., dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil v súlade s § 219 ods. 1 O.s.p..

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku dospel k záveru, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 132 a nasl. O.s.p., dospel k správny skutkový aj právny záverom, s ktorými sa stotožnil. Na doplnenie odvolací súd uvádza nasledovné:

Predmetom konania je zaplatenie sumy 90 399,52 Eur, ktorú si žalobca uplatnil titulom nevyplatenia, resp. iba čiastočného vyplatenia poistného plnenia na základe poistenej udalosti - dopravnej nehody zo dňa 26.05.2000. Súd prvého stupňa žalobu zamietol z dôvodu uplatnenej námietky premlčania, lebo mal za to, že pokiaľ k poistnej udalosti došlo dňa 26.05.2000, premlčacia doba začala v zmysle ust. § 104 Občianskeho zákonníka plynúť rok po poistenej udalosti, teda dňa 27.05.2001 a uplynula dňa 27.05.2004. Vzhľadom k tomu, že nárok žalobca uplatnil na súde až dňa 15.08.2012, súd žalobu zamietol.

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 104 Občianskeho zákonníka, pri právach na plnenie z poistenia začína plynúť premlčacia doba za rok po poistnej udalosti.

Podľa § 112 Občianskeho zákonníka, ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. To platí aj o práve, ktoré bolo právoplatne priznané a pre ktoré bol na súde alebo u iného príslušného orgánu navrhnutý výkon rozhodnutia.

Účelom právnej úpravy inštitútu premlčania v občianskoprávných vzťahoch je, aby oprávnený subjekt (veriteľ) pod hrozbou premlčania uplatnil (vykonal) svoje právo v stanovenej premlčacej dobe - teda včas. Účinné vznesenie námietky premlčania práva znamená, že súd oprávnenej osobe nemôže premlčané právo priznať, keďže vznesením námietky premlčania zaniká nárok na autoritatívnu vynútiteľnosť uplatneného práva. Tento inštitút poskytuje východisko, ako predísť, resp. riešiť situácie, keď až po dlhej dobe dochádza k uplatneniu majetkového práva zo strany veriteľa, a tak sa vznáša do záväzkových právnych vzťahov účastníkov právna neistota, resp. hrozba, že dlžník môže byť vystavený bez zreteľa na čas (bez obmedzenia doby) úspešnej žalobe zo strany veriteľa. V inštitúte premlčania sa premieta pravidlo vigilantibus iura scripta sunt (že zákony sú písané pre bdelych, teda pre tých, ktorí o svoje práva dbajú; alebo inak povedané, že právo patrí bdelym). Námietka premlčania predstavuje spravidla efektívny postup - obranu dlžníka proti hrozbe, že až po neúmerne dlhej dobe si veriteľ uplatní svoje právo; na druhej strane možnosť tejto námietky donucuje (vedie) veriteľa k včasnému vykonaniu svojho práva. Ide tu o predvídané právne postupy účastníkov záväzkových právnych vzťahov, ktoré

zodpovedajú účelu premlčania (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1M Cdo 8/2008 zo dňa 31.07.2009).

Podstata odvolacích námietok žalobcu spočíva v tom, či konanie žalovaného, ktorý listom zo dňa 11.12.2003 oznámil žalobcovi cit: „z dôvodu, že nie je ukončený súdny spor vo veci poistenej udalosti, pri ktorej ste si okrem iného spôsobil úraz oznamujeme, že konečné rozhodnutie Vám vo veci likvidácie poistnej udalosti stanovíme až po skončení súdneho sporu a po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku. Z uvedeného dôvodu Vás žiadame o strpenie“ a následne po uplynutí premlčacej doby vznesol námietku premlčania, predstavuje rozpor s dobrými mravmi. Žalobca tvrdí, že žalovaný ho predmetným listom uviedol do omylu, v dôsledku ktorého si nárok neuplatnil včas. Preto vznesenú námietku premlčania považuje za vznesenú v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa názoru odvolacieho súdu výkon práva namietať premlčanie uplatneného nároku možno v určitých (výnimočných) prípadoch považovať za rozpor s dobrými mravmi v zmysle ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V zásade by mohlo ísť o prípady, ak by uplatnené premlčanie bolo výrazom zneužitia subjektívneho práva jedného účastníka (šikana) na úkor druhého účastníka. Okolnosti znamenajúce zneužitie práva jedného účastníka na úkor druhého by pritom museli byť naplnené v takej výnimočnej intenzite, že by presvedčivo odôvodňovali taký výrazný zásah do princípu právnej istoty, akým je odopretie práva uplatniť námietku premlčania.

Odvolací súd v súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu poukazuje na to, že konanie žalovaného nemožno klasifikovať ako konanie v rozpore s dobrými mravmi. Listom zo dňa 11.12.2003 žalovaný nedal žalobcovi priamy prísľub, že vyhovie jeho nárokom. Uvedený list preto nemožno v žiadnom prípade považovať za prekážku, ktorá by bola spôsobilá žalobcovi zabrániť podať žalobu na súd a týmto spôsobom sa domáhať svojich nárokov. Postup žalovaného nedosiahol takej intenzity, aby následne vznesenú námietku premlčania bolo možné vyhodnotiť ako priečiacu sa dobrým mravom. K takejto situácii by mohlo dôjsť napríklad, ak by žalovaný v predmetnom liste prísľúbil naplnenie všetkých žalobcových očakávaní (teda vyplatenie plného poistného), resp. ak by voči žalobcovi uplatnil hrozbu nevyplatenia poistného plnenia, v prípade podania žaloby na súd. Žiadny takýto nátlak, ani priamy prísľub plnenia, žalobcovi však nebol daný a žalobca nemal dôvod zostať nečinný po dobu niekoľkých rokov. Vzhľadom k tomu, že z listu žalovaného nevyplýva zneužitie práva na úkor žalobcu, súd prvého stupňa správne postupoval, ak prihliadol na námietku premlčania vznesenú žalovaným.

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že na strane žalobcu neexistovala taká okolnosť, a už vôbec nie zapríčinená žalovaným, ktorá by mu bránila v riadnom uplatnení svojho nároku. V prípade, ak by žalobca podal v lehote do 27.05.2004 žalobu na súd a konajúci súd by považoval za potrebné vyčkat' za skončením trestného konania, do úvahy by prichádzalo prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p..

Vo vzťahu k nálezu Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 309/1995, podľa ktorého cit: „Pokud se tedy obecné soudy z tohoto pohledu, tj. z pohledu možného rozporu znesené námítky promlčení s dobrými mravy nezabývaly, má Ústavní soud za to, že v řízení před nimi, jejichž výsledkem je ústavní stížností napadené rozhodnutí, nebyla právům stěžovatelky poskytnuta dostatečná ochrana, čímž došlo k porušení čl. 36 odst. 1 Listiny, jehož podstatou je právo na spravedlivý proces, a dále čl. 90 Ústavy, který soudům ukládá, aby zákonem stanoveným způsobem poskytovaly ochranu právům a konečně též čl. 95 odst. 1 Ústavy, dle něhož je soudce při rozhodování vázán zákonem, tedy i § 3 OZ.“, odvolací súd uvádza, že v zmysle citovaného nálezu je povinnosťou konajúceho súdu zaoberať sa tým, či námietka premlčania nie je v rozpore s dobrými mravmi. Z uvedeného nálezu nemožno žiadnym spôsobom vyvodit' záver, že súd má automaticky vyhodnotiť námietku premlčania za rozpornú s dobrými mravmi, ale poukazuje iba na to, že súd sa má zaoberať otázkou dobrých mravov, tak ako to súd prvého stupňa v danom konaní učinil. Vzhľadom k tomu, že súd prvého stupňa sa náležitým spôsobom vyrovnal s tvrdým rozporom konania žalovaného s dobrými mravmi, odvolacia námietka žalobcu nebola dôvodná.

Z vyššie uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvého stupňa a rozhodnutie ako vecne správne postupom podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

O trovách prvostupňového ako aj odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa, ktorý doposiaľ o trovách konania nerozhodol (§ 224 ods. 4 O.s.p.).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.